

ὡς ἀστυνομικοὶ ὑποκείμενοι εἰς ἱεραρχίαν καὶ ἔχοντες ἀνωτέρους, δὲν θὰ διαπράξωσιν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀναφανδὸν καὶ ἀπροκαλύπτως τὰς παρηνουμίας καὶ τὰς βαναυσότητας, κατ' ἀνάγκην διασώζοντες τὸ ἔγος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὸ ὅποιον θὰ σε κάμνη νὰ πιστεύης ἐνίοτε ὅτι ζῆς εἰς χώραν κακοδιοικουμένην ἴσως καὶ ἀτυχή, ἀλλὰ μὴ ἀποβαλοῦσαν τοῦλάχιστον καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα. Ἐπειτα ἐν ᾧ ὁ ἰδιώτης ὀλίγον ἔχει νὰ χάσῃ ἐκτρεπόμενος καὶ παρηνουμῶν, ὁ στρατιωτικὸς ἐκ τοῦ ἐλάχιστου παρηνουμῶν κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸ μέλλον του — ῥόθος ὁ ὁποῖος θὰ τὸν κρατῇ καὶ ἄκοντα ἐντὸς τῶν ἐρίων ποῖας τινος εὐπρεπείας. Μεταξὺ δὲ ὅλου τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ θὰ ἐπικρατῇ ἄλλη πειθαρχία καὶ θὰ ὑφίσταται ἄλλος σύνδεσμος. Ἡ Ἀστυνομία τώρα θάποτελῇ ἐν σῶμα ὑγιές, καλῶς ὀργανισμένον, ἀναγνωρίζον κεφαλὴν καὶ ὑπακούον εἰς τὰς προσταγὰς τῆς. Τὸ σῶμα τοῦτο θὰ ἔχῃ ἀληθῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ πολίτου· εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ἂν ὅλοι οἱ κακοῦργοι καὶ οἱ παραξίαι δὲν θὰ εὐρίσκωσιν ὁμοίως ἀμείλικτον καταδίωξιν, δὲν θὰ ὑποφέρωσι τοῦλάχιστον ἕνεκα λόγων φατριαστικῶν, οἱ ἄθωοι καὶ οἱ φιλήσυχοι.

Εἴμεθα, βλέπετε, ἀρκετὰ μετριοπαθεῖς. Δὲν ἔχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι μὲ τὴν Στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν θὰ ἔλθῃ ὁ Χρυσὸς Αἰὼν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν καὶ νὰκούσωμεν ὅτι δι' αὐτῆς δὲν θὰ ἐπέλθῃ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη βελτίωσις, ὡς ἰσχυρίστησάν τινες, ἀλλ' ἀπεναντίας βλάβη πολλή, διὰ τῆς παραλύσεως τοῦ στρατοῦ — πῶς καὶ πόθεν δὲν ἤμπορέσαμεν νὰ ἐννοήσωμεν — καὶ τῆς καταπίεσεως καὶ δεσμεύσεως τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου ὑπὸ στρατιωτικῶν κατακτητῶν!

*

Περὶ σόστερον τῶν ἐπαρχιῶν μέλλει νὰ μεταβληθῇ ἡ ὄψις τῆς πρωτευούσης, ὡς ἐδυνήθημεν ἤδη νὰ κρίνωμεν ἀπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ κ. Μακρηντάξου καὶ ἐντεῦθεν. Τὸ πρῶτον ὑποπίπτει εἰς τὰ ἔμματα τοῦ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς περιηγούμενου τὴν Εὐρώπην εἶνε ὁ ἀπαράμιλλος ὀργανισμὸς καὶ ἡ λειτουργία τῶν Ἀστυνομιῶν. Ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, μὲ τὴν ὀλίγον πομπώδη στολὴν τῶν κλητῆρων, μέχρι τῆς Αὐστρίας, περὶ τῶν σοβαρῶν καὶ ἀκάρπτων ἀστυνομικῶν τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐξεκολλοῦν ἀπὸ τοὺς τοίχους — τόσον πολλοὶ καὶ ταχεῖς τρέχουν ἅμα ὡς συμβῇ τίποτε καὶ εἰς μέρη, ἔπου δὲν θὰ ἐμάντευες τὴν ὑπαρξίν κλητῆρος, — παντοῦ τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τὸ ἐντεταλμένον τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, παρέχει ἀμέσως τὴν φυσιογνωμίαν τῆς πολιτισμένης, τῆς εὐγενούς, τῆς κανονικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ζῇ ἡ εὐδαίμων πόλις. Τούτῳ βλέπεις παρατεταγμένους εἰς τὰς ὁδοὺς κατὰ διαστήματα, χωρὶς οὐδέποτε σχεδὸν νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν θέσιν των. Εὐγενεῖς καὶ πρόθυμοι πρὸς πᾶσαν πληροφορίαν, δὲν ἀνταλλάσσωσιν ὅμως μετὰ τῶν πολιτῶν ἄλλας λέξεις ἐκτὸς τῶν ἀπολύτως διὰ τὴν πληροφορίαν ἀναγκαίων. Εἶνε ἐγγράμματοι ὅλοι καὶ διαγωγῆς ἀμέμπτου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν τοὺς βλέπεις ποτὲ οὔτε νὰ πίνουν μὲ τοὺς

κουμπάρους εἰς τὰ καπηλεῖα, οὔτε νὰ παίζουν μὲ τοὺς λοταρτζήδες εἰς τὸν δρόμον, οὔτε νὰ δίδουν τόκα τὸ χέρι εἰς τὰ κοινωνικὰ περιτρίμματα, τὰ ὅποια πρὶν γίνουιν κλητῆρες οἱ ἰδιοὶ μας ἐγνώρισαν ἴσως εἰς τὰς φυλακάς . . .

Τόσα δὲν περιμένομεν ἀμέσως διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ οἰονδήποτε νομοσχέδιον. Ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ καὶ αἱ κοινωνιολογικαὶ συνθήκαι δὲν ἐπιτρέπουιν οὐδαμῶς τοιαύτας ὥσει διὰ μαγείας μεταβολάς. Τὴν πειθαρχίαν τοῦ Ῥώσου στρατιώτου, φέρ' εἰπεῖν, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ μιμηθῇ ὁ Ἰταλὸς, οὔτε ποτὲ ὁ Ἕλλην νὰ ὁμοιάσῃ τὸν Ἀγγλον πόλιτμαν. Ἀλλ' ὅτι ἡ Ἀστυνομία μας, ὅπως ἐλειτούργει ἕως τώρα, ἦτο κατωτέρα πάσης ἐπεικειᾶς καὶ ἀνοχῆς καὶ ὅτι ἐδύνατο καὶ ἔπρεπε νὰ βελτιωθῇ κάπως, τοῦτο μοὶ φαίνεται ἀναμφισβήτητον. Ἐλπίζω δὲ ὅτι τὸ νέον σύστημα, κατ' ἐκείνα τὰ πρότυπα, θὰ συντείνῃ πολὺ εἰς τὴν προσδοκωμένην βελτίωσιν.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὡρα καλὴ ἡ μία, καλῶς ἤλθεν ἡ ἄλλη.

Ἄς φαντασθῶμεν νέον, ὅχι ἐξόχως ἰσχυρὸν τὴν θέλησιν, ζητοῦντα νὰ δαμάσῃ κλίσιν ὀρμητικὴν, τὴν ὁποίαν ὁ νοῦς του καταδικάζει. Ἄς τὸν φαντασθῶμεν καθήμενον ἐντὸς εὐρυχώρου δωματίου φωτιζομένου ἀπὸ τὰς λαμπράς ἀκτίνας χειμερινοῦ ἡλίου, τοῦ ἡλίου τῶν Ἀθηνῶν κατὰ Δεκέμβριον, βλέποντα ἐκ τοῦ παραθύρου τὰ φύλλα τῶν αἰθαλῶν δένδρων στίλνοντας ὑπὸ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ἡμέρας καὶ συναισθανόμενον ὅτι ἔξω τὰ πάντα εἶναι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἐνῶ ἐντὸς του βασιλεύει κατῆφεια καὶ θλίψις. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑποπέσῃ ὁ τοιοῦτος νέος εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ ἐγερθῇ, ν' ἀποσεῖσῃ τὴν ἀγλὴν τῶν πενθίμων του σκέψεων, καὶ νὰ θελήσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἔριππος, — ἐὰν μάλιστα ἔχει καὶ θεῖον, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς σταύλους ὑπάρχουν ἵπποι ἐξαίρετοι ;

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ροδόλφος ἡτοιμάσθη, ἐφόρεσε τὸ πράσινόν του ἔνδυμα, ἀγορασθὲν εἰς Βιέννην καὶ ἀρμοδιώτερον δι' ἵππασίαν ἀνὰ τὰ δάση τοῦ Ροχόλδεν-Κίρχεν ἢ τὰς ὁδοὺς πρωτευούσης εὐρωπαϊκῆς, ἔβαλεν ὑποδήματα ὑψηλὰ καὶ χειρόκτια, δερμάτινα ἐνθυμίζοντα καὶ αὐτὰ ἐξοχικὰς ἐκδρομὰς, — καὶ μόνος ἔλειπεν ὁ πτερωτὸς πῖλος δασοφύλακος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀγροτικῆς περιβολῆς του. Οἱ βλέποντες αὐτὸν οὕτω καλῶς ἔχοντα εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, τὸν ἐξελάμβανον ὡς νέον τινὰ μιλόρδον, διότι πανταχοῦ πᾶν τὸ ἀσύννητες ἡ ἰδιόρρυθμον ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν

ἀποδίδεται πάντοτε εἰς μόνην τὴν Ἀγγλικὴν φυλὴν. Τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ τινες ἐκ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ πρέσβεως, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἔλεγε κατόπιν εἰς τὸν βερώνων Χοενφέλς, ὅτι εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναντήσῃ τὸν ὠραῖον ἀνεψιὸν τοῦ ἑριππον, ἐνδεδυμένον ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ Gessler, — παρεκτός τοῦ πύλου.

Καὶ ἐκάλπαζεν ὁ Ροδόλφος, καταευχαριστήμενος μὲ τὸ πράσινον ἔνδυμα καὶ τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα, διώκων ποῦ καὶ ποῦ διὰ τοῦ κομποῦ μαστιγίου μυίας ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου του, καὶ ἀνέπνεεν ἡδονικῶς τὸν ἐλαφρὸν ἀέρα. Ἐὰν ἐτόλμα θὰ ἐψάλλε δυνατὰ ἢ θὰ ἐσφύριζεν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὠραία εἶναι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἔως τώρα κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐξεπύχισα πάντοτε, ἐνῶ ἐδῶ ὁ ἥλιος λάμπει, τὰ πτηνὰ κελαδοῦν, ἡ θάλασσα πέρα ἐκεῖ μειδιᾷ μὲ τὸ γαλανώτερόν της μευδίαμα, καὶ ἡ γῆ στολίζεται μὲ χρώματα οὐράνια! Βουνὰ ὀλόγυρα, καὶ ἡ μακρὰ αὐτὴ ἀργυρᾷ πεδιάς εἰς τὸ μέσον! Ποῦ ἄρά γε πηγαίνει, ἀδιάφορον. Ἐμπρός!

Μετ' ὀλίγον εἶδε ζυθοπωλείον ἐντὸς κήπου καὶ ἐστάθη νὰ ἴδῃ, ἐὰν ὁ ζῦθος τῶν Ἀθηνῶν εἶναι δροσιστικὸς ὅσον καὶ ὁ ἀήρ. Ἄλλ' ὄχι. Ἄλλο πρᾶγμα ὁ ζῦθος τῆς Βιέννης. Τὸ μέρος ὅμως ἦτο περιέργον. Μὴ συνέχετο πρὸς ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαιότητος; Θὰ ἴδῃ τὸν Bädeler τοῦ ἅμα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ζυθοπωλείου δὲν τοῦ ἤρεσαν. Ἡδύνατο νὰ εἶναι καλλιτέρα ἢ στολή, ἢ συμπεριφορὰ καὶ ἡ ὑπηρεσία των. Ἐν τούτοις ἦτο πλέον ὦρα νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐπλήρωσε τὸν ζῦθον προσθέσας καὶ φιλοδώρημα, τὸν ὅποιον θὰ ἔθεωρετο ὡς γενναῖον, ἐὰν δὲν προήρχετο ἀπὸ μιλόροdon, — καλὸς ὅσον ὑποτίθεται ὅτι οἱ μιλόροδοι οὐδέποτε ἐγγιζοῦν χάλκινα νομίσματα, — καὶ ἀναβὰς τὸν ἵππον τοῦ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ πρὸς τὰς Ἀθήνας.

Ἐβόδιζε τώρα βραδύτερον. Ἡ ἀτμοσφαῖρα δὲν εἶχε τὴν προτέραν φαιδρότητα, οὔτε ἐξέφραζε τὸ πρόσωπόν του τὴν προτέραν εὐχαρίστησιν. Ἐσκέπτετο ἀορίστως τὰς συνεπειὰς τοῦ σκοπομένου ἤδη διαθήματός του, τὸ δὲ βῆρος τῶν σκέψεων του ἐπιέζε τοῦ ἵππου τὸ βᾶδισμα καθὼς ἐπιέζε καὶ τὴν νεανικὴν του καρδίαν. Καὶ ὅμως τὸν ὠδήγει ἡ εἰμαρμένη, ὄχι ἡ θέλησίς του. Βεβαίως ὄχι! Πότε ὠδήγησε τὸν μὴ θέλοντα ἢ θέλησίς του, καὶ τί θὰ ἐγινόμεθα εἰς στιγμὰς ἀμβολισμῶν καὶ δισταγμῶν, ἐὰν δὲν εἴχομεν ὡς διέξοdon τὸ κατὰ φύγιν τοῦ ἀποπομπιαίου τούτου τράγου, — τῆς Εἰμαρμένης;

Τὸ Μουσεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου διήρχετο, περῆγεν ἀφορμὴν πρὸς ἀναβολὴν. Εὐρέθη ἐκεῖ νέος πτωχὸς πρὸς φύλαξιν τοῦ ἵππου καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ροδόλφος εἰς τὸ Μουσεῖον καὶ περιεργάσθη εὐ-

συνειδήτως τὰ περιεχόμενα. Εἶδε κατὰ σειρὰν μέγαν ἀριθμὸν ἀγγείων, ὁμοίων τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, παίζων δὲ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ τῆν ἀργυρῶν λαβὴν τοῦ μαστιγίου τοῦ ἀνελογιζέτο πῶς εὐρίσκονταί ἄνθρωποι νοήμονες, τερπόμενοι εἰς τὰ πράγματα αὐτὰ, καὶ προτιμῶντες κόκκινα ραχισμένα ἀγγεῖα μὲ ἀκαταλήπτους ἐπ' αὐτῶν εἰκόνας ἀπὸ τὴν ὠραιότητα ζωντανοῦ προσώπου, ἢ τὴν θέαν πευκοφύτων λόφων καὶ νεφῶν ἐλαφρῶν ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ! Μετὰ τὰ ἀγγεῖα εἶδε νομίσματα, καὶ μετ' αὐτὰ εἶδε συντρίμματα ἀγαλμάτων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠθέλησαν οἱ φύλακες τοῦ Μουσείου νὰ ὑποδείξωσι.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν εἰμαι φιλάρχαιος, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἐνῶ ἀνέβαινε τὸν ἵππον τοῦ με αἰσθημα ἀνακουφίσεως. Καί, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν, ἐπέταξε πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας.

Εἰς τὸ μευδίαμα τὸ συνοδεῦον τὴν ἐρώτησίν του, ἐὰν ἡ Κυρία δέχεται, ἡ Πολυζένη κατένευσε, καὶ ἐκτείνουσα τὸν δάκτυλον ὀπισθεν τοῦ ὤμου της:

— Κάπου ἐπάνω εἶναι, εἶπεν.

Ὁ Ροδόλφος ἐνεθυμήθη τὸν Ἀγγυροπούλον εἰπόντα: «κατὰ τὴν Νατσελγουόβερ καὶ ἡ ὑπηρετρία της», καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ὀρθὴ ἡ παρατήρησις.

Ὅτε, μετὰ δειλὸν κύπημα, ἤνοιξε τὴν θύραν, εὗρε τὴν Φωτεινὴν ἐξηπλωμένην ἐπὶ παλαιοῦ μαύρου καναπέ, καπνίζουσαν σιγάρον καὶ ἀναγινώσκουσαν γαλλικὸν μυθιστόρημα. Εἶχε μίαν γάτταν εἰς τὴν ἀγκάλῃ της, ἄλλη δὲ ἐκάθητο ἄνω τῆς κεφαλῆς της καὶ τρίτῃ εἶχε τοποθετηθῇ ἀναμέσον τῶν ποδῶν της, δύο σκύλοι δὲ ἐμισοκοιμῶντο ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὸ τῆς ἐστίας ἢ πτωχὴ διακόσμησις τοῦ δωματίου διέπρεπεν ἐπὶ ἀκαταστασίᾳ. Κλειδοκύμβαλον διατηροῦν ἔχνη ἀρχαίας εὐπρεπείας, τάπης τρυπημένου εἰς διάφορα σημεῖα, τετράδια μουσικῆς ἐπὶ τῶν τραπέζων, ἐπὶ τῶν καθισμάτων. Ἐπὶ τοῦ τοίχου μεγάλη εἰκὼν τοῦ Liszt, ὑπ' αὐτὴν εἰκὼν τοῦ Rubinstein, ἄνωθεν δὲ ὁ Beethoven, καὶ ἐκατέρωθεν ὁ Chopin καὶ ἡ George Sand. Αἱ εἰκόνες αὗται ἦσαν τὸ μόνον κόσμημα τοῦ γυμνοῦ λευκοῦ τοίχου, ἐπὶ δὲ τραπέζης εἰς μίαν γωνίαν ἔκειντο ὅσα κειμήλια περιεσύνάξεν ἡ καλλιτέχνης εἰς τὸ στάδιόν της, τὰ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Ὁρδείου ἀποκτηθέντα μετὰλλια, καὶ ὅσα κοσμήματα συγκατετέθη εἰς στιγμὰς καλῆς διαθέσεως νὰ δεχθῇ ὡς ἐνδείξιν θαυμασμοῦ ἀπὸ μεγάλους δούκας καὶ δουκίσσας ἢ ἄλλα σήμαντικά ὑποκείμενα.

Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ροδόλφον χωρὶς νὰ ἐγερθῇ.

— Τί θέλεις; εἶπε.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη, καθήμενος πρὶν ἢ προσκληθῇ νὰ καθίσῃ, καὶ παρατηρῶν αὐτὴν ψυχρῶς μὲ βλέμμα ἐπαστικόν.

Δὲν ἦτο εὐμορφη, — ἀπ' ἐναντίας, — καὶ τὸν πῦλ' ἀντίστροφον ἢ περὶ τοῦτου βεβαίως τῶν ὀφθαλμῶν του· διότι εἶχεν εἰσέτι τὴν ἀρέλειαν νὰ φρονῇ ὅτι τὸ πρόσωπον εἶναι πιστὸν κάτοπτρον τῆς ψυχῆς, ὅτι ἐπιφάνεια ὡραία δὲν δύναται νὰ κρύψῃ βδελυρὰ ἔγκατα. Παρεκτός δὲ τούτου, τὸ μὴ ἐλκυστικὸν τῆς μορφῆς τῆς διηυκόλυνε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς του. Ἐπρόσπαθει νὰ σκεφθῇ ὅτι, ὅσον καὶ ἂν λυπηθῇ ἀποσπώμενος ἀπὸ τὴν μουσικόν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λυπηθῇ ὅτι δὲν θὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπόν της.

— Καλὰ τὰ πηγαίνεις, νέε μου, εἶπε γελῶσα ἡ Φωτεινὴ. Προοδεύεις τεραστίως. Ἐως χθὲς ἀκόμη εἶχες τὴν δειλίαν νέας παρθένου, καὶ σήμερον σοῦ περισσεύει αὐθάδεια ἀρκετὴ νὰ δανείσῃς ἕως καὶ εἰς τὸν Ἀγγυρόπουλον.

— Ὡ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος συνοφρυούμενος καὶ ἀλλάσων ὕψος διὰ μιᾶς. Δὲν ἦλθα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ φανῶ αὐθάδης.

— Λοιπὸν τί διάβολον θέλεις; ἀνέκραξεν ἡ καλλιτέχνης, ἀνάπτουσα δεύτερον σιγάρων. Εἶναι τρόπος αὐτός νὰ παρυσιάζεται κανεὶς, νὰ καλοκάθεται πρὶν τοῦ εἰποῦν νὰ καθήσῃ, καὶ ν' ἀποκρίνεται τίποτε ὅταν τὸν ἐρωτοῦν τί ζητεῖ;

— Ἄν ἔλθωμεν εἰς αὐτά, μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτήσω κ' ἐγώ, ἂν εἶναι τρόπος αὐτός νὰ δέχεται μία κυρία ἐπισκέψεις, ἐξαπλωμένη εἰς τὸν σοφάν της, μὲ τρεῖς γάτας ἐπάνω της, καὶ νὰ ἐρωτᾷ: Τί θέλεις;

— Καὶ τὸ ἐξαπλωμα καὶ τὸ ἐρώτημα πολὺ φυσικά. Ἄλλ' ἀφοῦ σὲ πειράζουν, ἰδοὺ σοῦ κάμνω τὴν χάριν νὰ τὰ τροπολογήσω καὶ τὰ δύο, εἶπεν εὐθύμως· καὶ ἐγερθεῖσα ἐτοποθέτησε τὰς γάτας ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ καθέκας.

— Λοιπὸν, ἐπρόσθεσε, διατὶ ἦλθες;

— Διὰ νὰ σὰς ἰδῶ, ἀπεκρίθη μειδιδῶν χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Σοῦ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων. Βλέπε με λοιπὸν, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τελειώνω τὸ κεφάλαιόν μου.

Μὲ γυναῖκα τοιοῦτου εἶδους πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διατηρήσῃ τις ὕψος Βυρῳνείον, μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα καὶ τὸ μέτωπον σύνοφρον; Πῶς νὰ ὑποστῇ τοιαύτην ὑποδοχὴν νέος εἰκοσαετής, ἔχων ὅλην τῆς ἡλικίας του τὴν σοβαρὰν εὐλικρίνειαν καὶ τὴν μελοδραματικότητα, ἐκ μέρους ἐκείνης, εἰς τὴν ὅποιαν ὀφείλεται ἡ κατάρρευσις τῶν ὀνείρων του, ἡ σύγκρουσις τῶν αἰσθημάτων του, ἡ ταπείνωσις τῆς ἐκθάμβου ψυχῆς του; Καὶ ὅμως, πᾶσα νέα πληγὴ συνένεινέ πρὸς ἱάσιν τοῦ Ροδόλφου, πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀσυγγνώστου μωρίας του. Ἡ Φωτεινὴ εἰργάζετο ἀκουσίως πρὸς καλὸν του.

— Τί ἔχεις καὶ φαίνεσαι τόσον δυστυχῆς, Ἐρενστάιν, ἠρώτησε μετὰ μακρὰν σιωπῆς. Μήπως ἐπαιξες;

— Ὅχι, κυρία. Δὲν ἤξευρα ὅτι φαίνομαι δυσ-

τυχῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος, ἐρυθριῶν ἐλαφρῶς.

— Μάλιστα, φαίνεσαι. Ἀλλὰ περιττὸν νὰ ἐρωτῶ τὸ διατὶ. Τὸ πρόσωπόν σου δὲν κρύπτει τίποτε, καὶ μοῦ τὸ λέγει καθαρά, ὅτι ποτὲ σου δὲν θὰ εἶσαι εὐτυχῆς· καὶ σύ, — καθὼς οὔτε κ' ἐγώ.

— Πῶς τοῦτο;

— Διότι τὰ θέλεις ὅλα πολὺ ὑψηλὰ καὶ ἰδανικά, καὶ δὲν παίρνεις τὰ πράγματα καθὼς εἶναι. Ἄν θέλῃς νὰ μὴ κακοπεράσῃς τὴν ζωὴν, συνείθις ὀλίγον τὴν λάσπην της, — καὶ μὴ σηκώνῃς τὴν ἀριστοκρατικὴν σου μύτην, ἂν σοῦ μυρίσῃ καὶ ὀλίγη σκόνη.

— Ἀλλὰ σεῖς διατὶ δὲν εἴσθαι εὐτυχῆς; Ὑποθέτω, ἐπρόσθεσεν ὁ Ροδόλφος εἰρωνικῶς, ὅτι οὔτε λάσπη οὔτε σκόνη εἶναι τῷ ἐμπόδιον.

— Οἱ ἰδικοί μου λόγοι εἶναι οἱ ἀντίθετοι. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ gamine. Ἀλλὰ καταντᾷ εἰς τὸ ἴδιον. Εἴμεθα καὶ οἱ δύο τρελλοί, ἀλλὰ φθάνομεν ἀπὸ διαφορετικοὺς δρόμους εἰς τὸ αὐτὸ σημείον. Ἡ ζωὴ μου τελειώνει καὶ εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ τὴν ἀλλάξω, καὶ ἂν τὸ ἤθελον. Ἀλλ' ἡ ἰδική σου ἀρχίζει. Μὴ χάνεσαι εἰς περιττὰ λεπτολογήματα καὶ πείσου ὅτι ὑπάρχουν πράγματα πλεον ἁληθινὰ καὶ χρησιμώτερα παρὰ τὰ ζαχαρωτά.

— Σωστὰ ὅσα λέγετε καὶ φρονίμα. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε λόγια ἐπίσης σοφὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σας; Μολονότι οἱ ἱατροὶ εὐκολώτερα θεραπεύουν τὴν χολέραν τῶν ἄλλων, ἢ τὴν ἰδικὴν των δυσπεψίαν.

— Θὰ εἶχα πολλὰ νὰ εἰπῶ ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Ποῖος θὰ τ' ἀκούσῃ; Ὅχι, ἐγώ, βέβαια! Ἐγὼ εἶμαι ἀδιόρθωτη, τὸ βλέπεις. Δὲν εἶναι τόσος πολὺς καιρὸς, εἶχα τὸν μουσικὸν κόσμον εἰς τὰ πόδια μου, μὲ μόνον δύο ὀνόματα ὑπεράνω μου. Ἰδοὺ πῶς εἴμεθα: — Καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλον διαδοχικῶς εἰς τρία σημεία ἐπὶ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτει. — Ἐδῶ ὁ Listz, ἔδῶ παρκατῶ ὁ Rubinstein, καὶ ὀλίγον παρακάτω, ὅχι πολὺ, ἡ Νατσσελχούβερ. Ἰδὲ τώρα τὴν πραγματικότητα: Μία ἄσχημη γεροντοκόρη, χωρὶς περιουσίαν, χωρὶς φίλους, χωρὶς ὑγεῖαν, χωρὶς τίποτε, μὲ μόνην σύντροφον τῆς ἐρημιᾶς μου γάτους καὶ σκύλους, — καὶ τοῦτο, ἐπρόσθεσε δεικνύουσα ριᾶλην κονιάκ.

— Δὲν εἶναι τοῦτο πολὺ κακὸς σύντροφος; ἠρώτησε μετὰ λύπης ὁ Ροδόλφος.

— Ὅχι, καὶ τόσον κακός, ἂν σ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κόψῃς κάποτε τὸν λαιμόν σου εἰς στιγμὰς ἀπογνώσεως.

— Κυρία Φωτεινὴ, διατάξατέ με, διατάξατε ὅλους τοὺς ἀληθινούς φίλους σας, διότι εἶναι ἀδύνατον φύσις καθὼς ἡ ἰδική σας νὰ μὴ ἀπῆντησεν ἀληθῆ ἔντιμον φίλιν εἰς τὸν δρόμον της, καὶ ὅχι μόνον φήμην καὶ χειροκροτήματα. . . . Ὅσον πληκτικὸς καὶ ἂν εἶμαι, θὰ μ' εὑρετε καλλίτερον σύμβουλον ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ τὸν σύντροφον!

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ
Κατὰ νεωτάτην φωτογραφίαν

Ἐλθσόνει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ροδόλφος τὰ κατ' αὐτὸν καὶ ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ τὴν σώσῃ ἐκ τῆς ἐπικειμένης καταπτώσεως, τὴν ὁποίαν τόσον ζωηρῶς περιέγραφεν. Ἡ Φωτεινὴ τὸν ἠτένισεν ἀποροῦσα. Οἱ κίτρινοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐλαμψαν ἡμερωθέντες, ἐλαμψαν ὠραῖοι καθὼς ἄλλοτε, καθὼς ἄλλοτε γοητευτικοί. Ἡ γέρθη καί, θέτουσα εἰς τοὺς ὤμους τοῦ νέου τὰς δύο ἰσχυρὰς ὠραίας χεῖράς τῆς, ἐφαίνετο βλέπουσα διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν του μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς του.

— Καλέ μου νέε, εἶπε, πιστεύω ὅτι εἶσαι εὐλικρινής, ὅτι εἶσαι ὅσον φαίνεσαι καλός, — καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀλίγον. Σ' εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ τώρα πλέον. Ἀφότου ἐγεννήθη ἓνας δαίμονας ἐφώλευσεν εἰς τὴν κερὰν μου, καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἔβγῃ ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ Ροδόλφος ἠτοιμάζετο νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅτε ἐξαίφνης ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθε κυρία ἡλικιωμένη φέρουσα πένθημα ἐνδύματα καὶ μετ' αὐτὴν μία νέα. Ἡ Φωτεινὴ ἐστράφη ὀρμητικῶς πρὸς αὐτάς καὶ ἠρώτησε :

— Ποία εἴθε, κυρία, καὶ τί θέλετε ἐδῶ ;

Ἡ ἐρωτηθεῖσα, ἡ ὁποία ἦτο παχεῖα καὶ ἐφαίνετο ἀναμμένη ἐκ τοῦ δρόμου, τὰ ἔχασε, παρέξιλλισθη, ἐπροσπάθησε ματαίως νὰ περισυνάξῃ τὰς ιδέας τῆς, καὶ ἐτραυλίσεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις περὶ τῆς μεγάλης τιμῆς, τὴν ὁποίαν ἡ δεσποινὴς Νατζελχούβερ εἶχε κάμει εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Ἀνδρομάχην, συγκατανεύσασα νὰ τὴν διδάξῃ, — καὶ ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ δώσῃ σήμερον τὸ πρῶτον μάθημα.

— Ὅλα αὐτὰ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐξηγοῦν πῶς ἐξεφωτρώσατε ἐδῶ τόσον ἔξαφνα.

— Μὰς ἔστειλεν ἡ ὑπηρέτριά σας, Κυρία μου.

— Πολυξένη ! ἐξεφώνησεν ἡ Φωτεινὴ, ἀνοίγουσα τὴν θύραν.

Ὁ Ροδόλφος, καταστενοχωρημένος διὰ τὴν ἐνώπιόν του σκηνὴν καὶ ζητῶν ευκαιρίαν νὰ ἀποσυρθῇ τὸ ταχύτερον, παρετήρησε τότε πρῶτον τὴν νέαν, ἡ ὁποία ἔστρεψε πότε πρὸς τὴν παρωγισμένην Φωτεινὴν καὶ πότε πρὸς αὐτὸν ὀφθαλμοὺς κυανοὺς ἐκφράζοντας, ὑπὸ τὰς μακρὰς μαύρας βλεφαρίδας των, ἀμηχανίαν καὶ φόβον. Τὸ εὖμορφον σιτόχρου πρόσωπόν τῆς ἐστεφανοῦτο ὑπὸ κόμης μαύρης, σχεδὸν κυανῆς, καὶ σειρὰ μικρῶν βοστρύχων ἐκάλυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ μέτωπόν τῆς. Ἡ ἐκφρασίς τις δὲν εἶχε τι τὸ πολὺ ἔξυπνον, ἀλλ' οὔτε τὴν λεπτὴν ἐκείνην ἀφέλειαν τῆς ἀπειρίας, τὴν ἄβραν εὐγλωττίαν ἀορίστων διανοημάτων, τὴν συντελοῦσαν τόσον εἰς τὴν παρθενικὴν ὠραιότητα τῶν βορειοτέρων φυλῶν. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τῆς παρὰ ζάλης καὶ τῆς ταπεινώσεως, ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο θελκτικωτάτη, ὁ δὲ Ροδόλφος, ἀφοῦ ἀπαξ τὴν παρετήρησεν, ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἴδῃ καὶ πάλιν — καὶ τὴν ἔβλεπεν εὐχαρίστως, μολονότι ἡ τόλμη του τὸν ἔκαμε νὰ γείνῃ κατακόκκινος.

— Πολυξένη, τί δαίμονα, πῶς μοῦ στέλνεις ἐδῶ κόσμον, ἐνῷ ξεύρεις ὅτι εἶμαι ἐνασχολημένη :

— Καὶ ποῦ νὰ ξεύρω ἐγὼ ἂν εἶσαι ἐνασχολημένη ἢ ὄχι ; ὅταν νὰ μὴν ἔχω ἄλλη δουλειά, παρὰ ν' ἀναβαίνω κάθε ποῦ ἔλθῃ κανένας νὰ σὲ ρωτῶ τί νὰ πῶ ! Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Δὲν μοῦ παραγγέλλεις καλλίτερα ἄλλο ἓνα ζευγάρι πόδια ;

Καὶ στρέψασα τὰ νῶτα ἀπεσύρθη ἡ Πολυξένη.

— Ἰδοὺ πῶς μὲ ἀποκρίνεται πάντοτε, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ μειδιώσα. Μοῦ ἀρέσει ὁμως ! Μόνον εἰς τοὺς ὑπηρέτας εὐρίσκει κανεὶς πρωτοτυπίαν

XAMENH EYTYXIA

καὶ φυσικότητα. "Ὅταν εἶναι εἰς τὰ καλὰ τῆς, ἐπρόσθεσεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ροδόλφον, μὲ διασκεδάζει μὲ τὰς παραδόξους σκέψεις τῆς—Λοιπόν, κυρία, θέλετε νὰ μάθω μουσικὴν εἰς τὴν κόρην σας; ἢμπορεῖ τάχα νὰ μάθῃ;

Καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τῆς τρεμούσης Ἀνδρομάχης, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων τῆς.

— "Ὅλοι λέγουν ὅτι ἔχει κλίσιν, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ταπεινῶς ἡ μήτηρ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς θυγατρὸς τῆς. Δὲν παίζει ἄσχημα.

— Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποῦ τὸ λέγουν! Πεντ' ἐξ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους σας, ποῦ δὲν ἤξεύρουσαν νὰ διακρίνουν τὸ φᾶ ἀπὸ τὸ λά. Ἐὰν ἤλθετε νὰ μοῦ εἰπῇτε τὴν γνώμην αὐτῶν τῶν σοφῶν ἐκτιμητῶν τῆς μουσικῆς, ἀντὶ νὰ μοῦ ζητήσετε τὴν ἰδικήν μου, ἀφήσατέ με καλλίτερα εἰς τὴν ἡσυχίαν μου καὶ σεῖς καὶ ἡ κόρη σας, καὶ πηγαίνετε νὰ ζητήσετε μαθήματα ἀπ' αὐτοὺς.

Ὁ Ροδόλφος ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, ἐλπίζων νὰ ἐκφύγῃ ἀπαρτήρητος, ἀλλ' ἡ Φωτεινὴ, ὡς μὴ ἔχουσα νὰ εἶπῃ τι περιπλέον εἰς τὰς δύο κυρίας, τὸν ἐκράτησε διὰ τοῦ νεύματος.

— Μείνε, εἶπε, νὰ καπνίσῃς ἓν σιγάρον καὶ νὰ σοῦ παίξω τίποτε.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἄλλοτε. Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.

Ἡ Φωτεινὴ ἐστράφη, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρέτισῃ, ἤνοιξε τὸ κλειδοκῦμβalon καὶ ἔνευσε πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην νὰ καθίσῃ. Ἐτρεμον αἱ χεῖρες τῆς νέας, ἐνῶ ἀπέσυρε τὰ χειρόκτιά τῆς, ὁ δὲ Ροδόλφος καταβαίνων τὴν κλίμακα ἤκουσε τοὺς πρῶτους ἤχους τοῦ παιζομένου ὀργάνου.

— Τοῦ Weber ἡ invitation à la Danse, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἀλλοίμονον, θ' ἀνάψῃ πάλιν ἡ Φωτεινὴ. Τί κρίμα νὰ μὴ φέρεται μὲ περισσοτέραν καλοσύνην πρὸς τὴν νέαν αὐτήν. Τί ὠραία μάτια ἔχει! Δὲν εἶδα ποτέ μου ὠραιότερα. Μοῦ ἐνθυμίζει τὸ χρῶμά των τοὺς μενεξέδες τοῦ Ροχόλδεν-Κίρχεν, τοὺς ὁποίους ἐσύναζα διὰ τὴν μητέρα μου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἔντρομος ἰδιοκτήτρια τῶν ὠραίων ἐκείνων ὀφθαλμῶν διήρχετο τὰς χειροτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς. Ἡ ἀτυχὴς ἐκτέλεσις ἐνὸς μάλιστα μέρους τῆς Invitation ἐξέσπασε τὴν ὀργὴν τῆς διδασκαλίσης...

— Τί εἶνε αὐτὸ ποῦ παίζεις, ἐφώναζε!

— Τοῦ Weber ἡ Invitation, ἠδυνήθη μόλις νὰ ἐκστομίσῃ ἡ Ἀνδρομάχη.

— Τοῦ Weber κολοκύθια! Ἄν εἶναι αὐτὸ ἡ Invitation, τότε καὶ τῶν γάτων μου τὰ νικουρίσματα εἶναι ἡ Marche funèbre. Καὶ ὅμως ἢμπορεῖς νὰ μάθῃς, ἀλλὰ πρέπει νὰ κοπιᾷς πολὺ, νὰ παίζῃς γυμνάσματα, νὰ μάθῃς δὲ καὶ νὰ κάθῃσαι καθὼς πρέπει. Κάθου χαμηλότερα, μὴ σηκόνῃς τὸ μεγάλο δάκτυλον, — μὴ κινήῃς τὸ σῶμά σου. Ἐχρεῖς ὀρεξίν νὰ θεωρηθῇς ὡς

ἀρχάριος, νὰ καταλάβῃς ὅτι δὲν ἤξεύρεις ἀκόμη τίποτε; ἢ πηγαίνεις μὲ τῆς μητρὸς σου τὰς ιδέας, ὅτι ὅλοι σ' ἔχουν ὅτι παίζεις ὠραία;

— Τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἶμαι ἀμαθὴς καὶ ἤλθα εἰς σὰς, διότι ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, ἀπεκρίθη ἡ Ἀνδρομάχη μὲ ἀφελῇ ἀξιοπρέπειαν.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ ἐξιλεωθεῖσα. Βλέπω ὅτι ἔχεις περισσότερον νοῦν ἀπὸ τὴν μητέρα σου. Πήγαίνε τώρα, γυμνάζου τέσσαρας ὥρας τὴν ἡμέραν ἢ καὶ περισσότερον, καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἔλα πάλιν ἐδῶ. Πολλὴ ἐργασία καὶ ἡ πρόοδος βαθμηδὸν καὶ ἀργά. Ἐχέ το αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν σου!

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Ἡ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τὰ φαινόμενα μᾶς ἀπατῶσι, καὶ πολλάκις ἐπὶ μακρόν. Ἐδέησε νὰ παρέλθωσι χιλιετηρίδες ὀλόκληροί, πρὶν ἢ κατανηθῇ ὅτι ὁ ἥλιος δὲν κινεῖται περὶ τὴν γῆν, ὅπως φαίνεται τοῦτο ἀπατηλῶς εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους ὀφθαλμούς. Ὅχι ὀλιγώτερον στοιχειώδη καὶ μακροχρόνιον πλάνην ἐρχεται σήμερον νὰ ἐκριζώσῃ ἡ ἐπιστήμη. Πρόκειται περὶ τῆς φαινομενικῆς εὐαίσθησις τῆς γυναικός, ἡ ὁποία δὲν εἶνε κατ' οὐσίαν παρ' ἀναίσθησις, ἡ τοῦλάχιστον αἰσθητικότης ἀσυγκρίτως ἀμβλυτέρα τῆς τοῦ ἀνδρός, μολονότι οὗτος θεωρεῖται κοινῶς ὡς ὀλιγώτερον εὐπαθὴς καὶ εὐαίσθητος.

Τοῦτο ἰσχυρίζεται καὶ προσπαθεῖ ἡ μᾶλλον ἐπέτυχεν ν' ἀποδείξῃ ὁ Καίσαρ Λομπρόζος, ὁ διάσημος ἀρχηγὸς τῆς νέας ἐν Ἰταλίᾳ φυσιολογικῆς σχολῆς. Ἐχει ἤδη δημοσιεύσει, ἐν τῇ σειρά τῶν ἐπὶ τῶν νευρικῶν κέντρων μελετῶν του, πολλὰ ἄρθρα ἐπίμονα ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ διερευνήσας τὰς γνώμας ὅλων ὅσων ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τὸν διαφωτίσωσιν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἀνυμφισθητήτου κύρους τῷ ἀπέδειξαν τὰς γυναικείας αἰσθήσεις ἐν γένει ἀσθενεστέρας τῶν ἀνδρικῶν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐπὶ πρᾶδειμμάτι, κατεμέτρησε διὰ τοῦ αἰσθησιμέτρου τοῦ Weber τὴν δύναμιν τῆς ἀφῆς ἑκατοντάδος ὅλης γυναικῶν, ἐξ οὗ συνεπέρανεν ὅτι, ἐξαιρέσει τριῶν κορασιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀφῆ ἦτο ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένη, ἡ αἰσθησις αὕτη παρὰ τῇ γυναικὶ ἐν γένει εἶνε διπλάσιος ἀμβλυτέρα τῆς ἀνδρικῆς. Ἐπὶ τῆς ὁσφρήσεως ἐξ ἄλλου ὁ Nichols καὶ ὁ Bailey ἐξετέλεσαν πολλὰ πειράματα, διακλύσαντες εἰς τὸ ὕδωρ ὕλας δριμύεις ὁσμῆρας, οἷον αἰθέριον ἔλαιον γαρυφαλοῦ, σκροδου, ὑδροκυανικὸν ὀξὺ κττ. Οὕτως ἀφ' οὗ παρεσχέυσαν πληθύν ἀγγείων μὲ δικλῦσεις ἐξ αὐτῶν διαφόρους, ποικιλοῦσας κατὰ